

бѣше невнимателенъ и не се учеше. Нѣмаше тетрадки и не носѣше домашни упражнения. Но той не знаеше причината на тази небрежностъ. И чакъ сега разбра, че е билъ несправедливъ къмъ него.

Учителтъ отиде на училище и презъ всичкото време мислѣше за Димитра. Както и очакваше, Димитъръ Ивановъ закъснѣ и този день. Той дойде срѣдъ часа замръзналъ, нечистъ и непригответенъ. Учителтъ не го смѣра, а го покани при печката да се стопли и следъ това му каза да си седне.

Когато се свърши часътъ, учителтъ остана съ Димитра въ стаята. Той съ единъ бащински и приятелски гласъ го заразитва. Момчето усѣщаше, че учителтъ е разбралъ нещастieto му и че му съчувствува. То се трогна и презъ сълзи заговори:

— Г-не учителю, ние сме бедни хора: изгонени сме отъ Тракия. Семейството ни е голѣмо. Баща ми е работникъ, но не винаги намира работа. Изкарва едва за хлѣбъ. Майка ми и тя ходи въ тютюневия

складъ. Плащатъ ѱ 25 лева. Едва да се нахранимъ, а за друго нищо не остава. Затова азъ сутринъ още отъ тъмно ставамъ да продавамъ симитъ и мекици и гледамъ да искарамъ нѣкой левъ, за да помогна на беднитъ си родители. Следъ обѣдъ, когато моитъ другари си учатъ уроцитъ, азъ пѣкъ трѣбва да продавамъ гевреци, докато се мръкне. А вечеръ не мога да уча, защото съмъ се много уморилъ презъ деня. Азъ искамъ да се уча и ми е много мжно, когато ми се карате, но . . . Сълзи задушиха гласа на момчето. То престана да говори. Глухи хълцания излизаха отъ дълбочината на сърдцето му.

Учителтъ сжщо се трогна и се просълзи. Най-после той проговори: „Дързостъ, млади приятелю! Бедността не е порокъ. Условиата, въ които живѣешъ,